

Poutnice, která došla z Kladrub do Santiaga de Compostela, Hana Ulrichová:

Stále sním o Himálajích, ale letos bych si ráda prošla křížem krážem Česko

JIRÍ KOHOUT

Kladruby – Jsou to už skoro tři měsíce ode dne, kdy se Hana Ulrichová vrátila ze své pětíměsíční pěší pouti po Svatojakubské cestě do jednoho z nejvýznamnějších poutních míst římskokatolické církve, do španělského Santiaga de Compostela. Teď víceméně odpočívá, ale v hlavě má další plány na pěší putování.

Paní Ulrichová, tak co v těchto mrazivých dnech děláte?

Jím a spím (smích). To je s nadsázkou. Při pouti do Santiaga jsem shodila patnáct kilo, teď už jsem zase pět kilo nabrala zpátky. Mám méně pohybu.

Sto padesát dní jste prakticky denně chodila několikakilometrové túry. Nechybí vám to?

Občas se pěšky projdu, i když teď v tomhle počasí je to horší. Při pouti jsem ty kilometry musela ujít, abych se někam dostala, ale teď je to jednodušší v tom, že nemusím.

No a jak tedy trávíte volný čas?

Hodně pletu. Mám několik krabic plných vlny, tak sedím a pletu. Upletla jsem si šálu, čepici, svetr. Pletu i pro své známé.

Setkala a setkáváte se ještě s reakcemi lidí na vaši pěší pout?

Dostávám dopisy, ještě jsem na všechny nestačila odpovědět. Jsou v nich především pozitivní ohlasy. Také na Vánoce jsem dostala hodně textových zpráv s pozdravy. Sešla jsem se také se dvěma ženami, které mě daly sponzorské příspěvky na moji cestu; abych jim osobně poděkovala. Také lidi na ulici, které vůbec neznám, mě občas

HANA ULRICHOVÁ je ze své pouti do Santiaga de Compostela zpátky už skoro tři měsíce. V těchto dnech se převážně věnuje pletení. Upletla si tuto šálu i čepici. Foto: Deník / Jiří Kohout

pozdraví. Bylo to velice příjemné, když jsem třeba šla po Stříbře a zastavovali mě lidé a říkali, že moji pout sledovalo a drželi mi palce. Zmínila jste sponzorské příspěvky. Bez nich by se asi cesta neobešla.

Máte spočítáno, kolik vlastně taková pěší pout do Santiaga stojí?

Já jsem se snažila, aby byla co nejlevnější. Boty a sandály jsem dostala sponzorsky, ta firma chtěla jen vidět boty po návratu, jestli vydržely. A

opravdu vydržely. Cestě jsem přizpůsobila také stravování, snažila jsem se jíst tak, abych měla dostatek energie, někdy jsem jídlo dostala, jindy jsem si je koupila. S ubytováním je to podobné, někde vás nechají

prespat, jinde je třeba zaplatit. Také úroveň a cena je různá. Ale spočítala jsem, že kdybych si všechno platila, tedy nocleh se snídaní, k tomu ještě jedno jídlo denně, a další nezbytné výdaje, vyšla by celá cesta na sto čtyřicet tisíc korun. Na to bych rozhodně neměla. Proto děkuji všem, kteří mě po celou dobu podporovali. Finančně i duševně.

Hned po návratu jste říkala, že vám cesta dala hodně hlavně psychicky.

Ano, psychicky mě cesta hodně pozvedla. Setkala jsem se při ní s dobrými lidmi, kteří sami, aniž bych je třeba vyzvala, hledali možnosti, jak mi mohou pomoci. Navíc jsem získala užší kontakt s Bohem. Často jsem na cestě vnímala jen sebe, cestu a Boha. Ono je to snadné. I když jdou tisíce poutníků, vy jdete pořád sami. Víte, že někdo jde kousek před vámi, někdo kousek za vámi. Ale vy jdete sám. Ještě výrazněji to je cítit v horách. V Pyreneích jsem několikrát šla velmi hustou mlhou, kde bylo vidět jen na pár kroků. Najednou cítíte, že jde někdo za vámi. Jednou se dokonce z mlhy vynořil bílý kůň. To už jsem si myslela, že mám halucinace, jak se může v takové výšce vynořit bílý kůň. Pak se ale mlha na okamžik rozestoupila a já viděla, že se tam pase celé stádo bílých koní. V takových situacích člověk pocituje ten kontakt s cestou a s Bohem.

Když jste se vrátila, řekla jste, že chcete poznat ještě Himálaje...

Mám jeden takový sen, a to je hora Kailas v Himálajích. Vlastně to není hora, je prokázáno, že má všechny parametry pyramidy. Vyšla o tom kniha Ernsta Muldaševa Hle-

dání města Bohů. Já jsem si úryvek z knihy přečetla v jednom časopise a hodně mě to zaujalo. Kailas leží v Tibetu, takže já teď budu muset promyslet, jak bych získala peníze na letenku a jak bych se mohla do Tibetu dostat.

Vy byste chtěla cestu do Tibetu podniknout třeba ještě letos?

Nevím, to záleží na mnoha okolnostech. Každopádně letos bych chtěla pěšky projít cik cak celé Čechy. Z Ášského výběžku až na druhý konec republiky, na hranice se Slovenskem. Budu to muset udělat tak, že si sestavím plán trasy podle toho, zda mi někdo nabídně nocleh. Nic jiného v podstatě nepotřebuji. Obdržela jsem řadu dopisů z různých míst, proto chci pisatele dopisů oslovit a požádat je, případně jejich známé, zda by mohli poskytnout nocleh, abych mohla Česko projít. Kdyby mohli čtenáři vašich novin nějakým podobným způsobem pomoci, budu jim vděčná.

Troufla byste si ještě jednou na cestu do Santiaga?

Určitě bych si Svatojakubskou cestu ráda prošla ještě jednou. Kdybych si ale mohla dovolit, šla bych systematicky. Tak, abych se o těch místech, přes která se chodí, něco dozvěděla. Často totiž přijedete k večeru, vidíte, že poblíž ubytovny pro poutníky je pěkný kostel, hrad, případně jiná zajímavost, ale nemáte sílu se tam podívat, či si to vyfotit. Nebo už se stmívá a není to ono. A ráno vyrážíte za rozbrasku, takže to pět nejde. Takže pokud bych šla znovu, rozhodně tak, abych měla čas si taková zajímavá místa prohlédnout.